

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - φύλ. 4 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 24 ΤΟΥ ΓΕΝΝΑΡΗ 1915 * ΑΡΙΘΜΟΣ 549

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

G. BRANDES. Για τὸν Ἴψεν καὶ τὴ ζωὴ του (συνέχεια).

ΓΟΥΣΤΑΒΟΥ ΓΚΕ-Ι-ΓΕΡΣΤΑΜ. Τὸ βιβλίον τοῦ μικροῦ ἀδερφοῦ (συνέχεια).

ΕΥΡΗΠΙΑΝΣ. Ἐποδὸς ἀπὸ τὴν «Ἰφιγένεια». (Μετάφρ. Ἀλέκου Φωτιάδη).

A. ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ. Τὸ μετάλλιον.

ΠΑΝΟΣ Α. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Τὰ Καλλήμερα στὴς στάνες. Ὅ,ΤΙ ΘΕΛΑΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

HEINE-SCHUMANN. Ἡ ἀγάπη τοῦ ποιητῆ. (Μετάφρ. Ν. Ποριώτη).

R. SCHUMANN, OP. 48

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΠΟΙΗΤΗ (DICHTERLIEBE)

Σειρὰ τραγουδιῶν ἀπὸ τὸ «Λυρικό Ἰντερμέδιο» τοῦ Heine στὸ ρυθμὸ τῆς μουσικῆς τοῦ Schumann. — Ἑλληνικὰ τὰ πρωτοτραγουδιῆσε ἡ Σμαράγδα Γεννάδη.

1

Τὸ Μάη, τὸ μήνα τὸν καλό,
ποῦ ἀνθίζουν ὅλα τάνθη,
τὸν Ἔρωτα ἢ καρδιά μου
νὰ πρωτανθίξῃ αἰστάνθη.

Τὸ Μάη, τὸ μήνα τὸ χρυσό,
ποῦ κελαϊδαίει τὰηδόνι,
σοῦ μίλησαν, κυρά μου,
οἱ πόθοι μου κ' οἱ πόνοι.

2

Τὰ δάκρυά μου ἀνθοῦνε
σὰν πλῆθος λουλούδια λαμπρά,
κ' οἱ θρήνοι μου ἀντηχοῦνε
σὰν ἀηδονιοῦ λαλιά.

Γιὰ νάχω ἓνα φίλ σου,
τάνθη ὅλα ἐγὼ σοροπῶ,
καὶ λένε στὴν αὐλή σου
τὰηδόνια ἓνα σοποῦ.

3

Τὸ ρόδο, τὸ κρίνο, τὸν ἥλιο, τὰηδόνι,
πρὶν ὅλα μ' ἀγάπης καημὸ ἀγαποῦσα,
μὰ τώρα γιὰ σὲ ἢ ἀγάπη με λυώνει,
τὴν ὁμορφῆ, ἀγνὴ, καὶ μικρούλα καὶ μόνη,
— πηγὴ τοῦ πόνου ἐσὺ γελοῦσα,
καὶ ρόδο, καὶ κρίνο μου, κ' ἥλιε κι ἀηδόνι, —

γιὰ σένα με λυώνει,
τὴν ὁμορφῆ, ἀγνὴ, καὶ μικρούλα καὶ μόνη,
τὴ μόνη !

4

Ἄμα στὰ μάτια σὲ θωροῦ,
μοῦ φεύγει ὁ πόνος καὶ καημὸς,
κ' ἐνῶ στὰ χεῖλη σὲ φιλοῦ,
λεβέντης εἶμαι καὶ γερός.

Στὸν κόρφο σου ἄμα γέρονω ἐγὼ,
οὐράνια με μεθαίει χαρά,
μὰ ὅταν μοῦ λὲς τὸ «σ' ἀγαπῶ»,
με δάκρυα θρηνοῦ πιζρά.

5

Νάχω τὴν καρδιά μου κλείσει
μέσ' στοῦ κρίνου τὸν ἀνθό,
γλυκὰ θάχω τραγουδήσει
τὸ κρίνο τὴν ἀγαπῶ :

τραγοῦδι ποῦ τρομοσβῆνει
σὰν τὰ χεῖλη στὸ φίλ,
ποῦ μοῦ εἶχε δώσει ἐκείνη
σὲ μιὰν ὥρα μαγική.

6

Στοῦ Ρήνου τὸμορφο ρέμα,
τηρώντας μέσ' στὰ νερά,

ναὸ τρανὸ ἔχει στέμμα
κ' ἱερὸ ἢ Κολώνια ἢ πλατειά.

Μέσ' στὸ ναὸ μιὰ εἰκόνα,
γραμμένη σὲ δέσμα χρυσό,
σ' αὐτὸν ποὺ ζῶ τὸ χειμῶνα
μοῦ λάμπει μὲ φῶς γλυκό.

Φαντάζον ἀνθη, ἀγγελάκια,
σιμὰ στήν καλή Κυρά, —
στὰ μάγουλα, μάτια, χειλάκια
πῶς μοιάζει ἢ γλυκεῖά μου πιστά!

7

Σὲ συχωρνῶ! —
κι ἂν στήν καρδιά πονῶ,
γιὰ σένα κι ἄν θρηνῶ,
καλή μου, κι ἄν θρηνῶ, —
σὲ συχωρνῶ!

Τί λαμπερὰ διαμάντια στή θωριά!
ποτὲ ἓνα φῶς στή μαύρη σου καρδιά, —
τόσον καιρό!

Σὲ συχωρνῶ, —
γιὰ σένα κι ἂν θρηνῶ,
κι ἂν στὸ εἶρό μου σ' εἶδα,
δὲν εἶδα στήν καρδιά σου μιὰν ἀχτίδα!
Εἶδα τί φίδια στήν καρδιά φυλᾶς,
κ' εἶδα, γλυκεῖά μου τί καημοὺς περνᾶς.
Σὲ συχωρνῶ!

8

Κι ἂν τῶξεσαν τ' ἀνθη, τὰ κρίνα,
τί πόνο κλειῶ στήν καρδιά,
θὰ κλαίγονταν κ' ἐκεῖνα,
γιὰ νᾶβρω γιατροῖά.

Κι ἂν μάθαιναν τὰ ἡρόνια
τὸ μαῦρο μου καημό,
θὰρχίζαν μὲ συμπόνια
παρήγορο σκοπό.

Καὶ τόση ἂν δῆ τὰ στέρι
σὲ μένα συφορά,
θὰ πέση νὰ μοῦ φέρη
χρυσὴ παρηγοριά...

Κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει! —
μιὰ μόνη ὁμορφονιά, —
κι αὐτὴ σκληρὰ μοῦ σκίζει,
μοῦ σκίζει τὴν καρδιά.

9

Λαλάει βιολὶ καὶ φλογέρα,

τρομπέττες παίζουν βαριά·
τοῦ γάμου της εἶναι ἢ μέρα,
χορεῖται, γελᾷ ἢ γλυκεῖα.

Σουραύλια, γκαΐδες σφυρᾶνε,
ταμποῦρα βροντᾶν γερά·
μ' ἄλλου θρηνοῦν καὶ βογγᾶνε
οἱ ἀγγέλοι οἱ ἀθῶοι πικρά.

10

Ἄμα ὁ σκοπὸς γροικιέται
ποὺ ἀρμόνιζε ἢ γλυκεῖα,
τὸ στήθος μου πάει, χτυπιέται
μὲ πόνου μαχαιριά.

Κρυφὴ μιὰ ὀρμὴ μὲ σέρνει
σὲ λόγγο ἐρημικό·
τὸ κλάμα ἐκεῖ μὲ παίρνει,
καὶ λυώνω στὸν καημό.

11

Λατρεύει ὁ Νιὸς μιὰ Κόρη,
κ' ἢ Κόρη ἓναν ἄλλον ποθεῖ·
μὰ κι ὁ ἄλλος ἄλλη λατρεύει
καὶ στέφανα βάζει μ' αὐτή.

Κ' ἢ Κόρη, ἂν ὄνα πείσμα,
τὸν πρώτο ποὺ διαβῆ
πάει κι ἄντρα της τὸν ἀρπάζει·
κι ὁ Νιὸς μ' ἓναν πόνο ζῆ.

Παλιά ναι αὐτὸ ἱστορία
καὶ νέα παντοτεινά·
μὰ σ' ὅποιον τύχη κ' ἔρθη
τοῦ σκίζει τὴν καρδιά.

12

Μιὰ ὠριόφεγγη αὐγούλα, στὸν κῆπο
διάβαινα μόνος ἐγώ· —
μιλούσαν, ψιθύριζαν τ' ἀνθη,
κ' εἶταν τὸ διάβα μου ἀργό.

Μιλούσαν, ψιθύριζαν τ' ἀνθη,
πικρὰ θωρώντας ἐμέ:
«Μέρωσε, κ' εἶν' ἀδερφή μας,
διαβᾶτη θλιμμένη, χλωμέ!»

13

Θρηνοῦσα στὸνειρό μου,
ποὺ σὲ εἶδα στὸν τάφο νεκρή...
Πρωτὶ ξυπνῶ, — καὶ τὸ δάκρυ
πάντα μοῦ κυλᾷ στή μορφή.

Θρηνοῦσα στὸνειρό μου,
ποὺ σὲ εἶδ' ἀπὸ μένα μακριά...

Πρωτὶ ξυπνῶ, — κι ὄλη μέρα
θρηνηῶ γιὰ σὲ πικρά.

Θρηνοῦσα στὸνειρό μου,
πού σὲ εἶδα γιὰ μὲ νὰ πονῆς...
Πρωτὶ ξυπνῶ, — καὶ τὸ κλάμα
βρῦση μὲ παίρνει εὐτύς.

14

Τὴ νύχτα, στὸν ὕπνο σὲ θωρῶ, —
ζυγώνεις μὲ χάρη χαιοστάντας,
καὶ πέφτω μὲ λαχτάρα ἐγὼ
σιὰ πόδια σου θρημώντας.

Μὲ βλέπεις γλυκά, πονετικά,
τώραίο σου γέρνειξ ξανθὸ κεφάλι·
σιὰ μάτια σου δροσοβολᾷ
διαμάντια ὁ θρηῆνος πάλι.

Καὶ λόγο κρυφὸ μοῦ λὲς σιγά,
μοῦ δίνεις κλωνιά κυπαρίσσι...
Μὰ σὰν ξυπνῶ, — πᾶνε τὰ κλωνιά,
κι ὁ λόγος σου ἔχει σβήσει!

15

Μοῦ δείχνει ἔν' ἄσπρο χέρι
τοῦ Θρούλου τὸν καιρὸ,
καὶ παίρνει νὰ μὲ φέρῃ
σὲ κόσμο ἐξωτικό...

Τὰ κρίνα ἐκεῖ εὐωδιάζουν
στὴ μαγικὴ βραδυά,
κ' ἐρωτικά ματιάζουν
τὰ ρόδα στὴ βραγιά·

κι ὄλα τὰ δέντρα ἤχοῦνε
σὲ θρόϊσμα γλυκὸ,
καὶ τὰ νερὰ κυλοῦνε
μὲ φλοίσβημα γοργό·

κι ἀνέτρα διαβαίνουν
Νεράϊδες καὶ Στοιχειά,
καὶ μὲ χοροὺς εὐφραίνουν
τοῦ ἀνθρώπου τὴν καρδιά·

καὶ κάθε φύλλο λάμπει
στὸ ἰόδοσο πρωτὶ,
πού εἶναι γεμάτ' οἱ κάμποι
γαλήνη καὶ σιγή·

τραγοῦδια ἐροποπλάνα
ὁ ἀντίλοος ξυπνᾷ,
λαλοῦν γλυκὰ στὴ δρόνα
κρυμμένα τὰ πουλιά...

"Αχ, νᾶμουν ἐκεῖ πέρα,

νὰ μοῦ χαρῆ ἡ καρδιά,
σὲ λεύτερον ἄερα
νάνοιξῃ τὰ φτερά!

ᾠ χώρα ὄνειρεμένη,
στὸν ὕπνο κι ἂν σὲ ἰδῶ,
ἢ μέρα πού προβαίνει
σὲ σβήνει σὰν ἀφρό...

16

Ἄρχαῖα σκληρὰ τραγοῦδια,
πικρόνειρα βαριά,
καιρός σας γιὰ τὸν τάφο· —
φέρετε τὴν κάσα πιά.

Θὰ βάλω μέσα κάτι, —
δὲ λέγω ἀκόμα τί,
μεγάλῃ ἄς εἶναι ἡ κάσα,
σὰν ἄχανο βουτσι.

Καὶ φέρετε μιὰ νεκροφόρα
καλόφτιαστη, φαρδειά,
κι ἄς εἶναι σὰ γιοφύρι
γιγάντιο μακρειά.

Καὶ φέρετε δράκους δώδεκα
μὰ νᾶναι καὶ δυνατοί,
καὶ σὰν τιτάνια εἰδῶλα
πελώριοι, κολοσσοί.

Τὴν κάσα νὰ μοῦ σηκώσουν,
νὰ ρίξουν τὴ στὸ γιολό...
Τρανὴ σὰν εἶναι ἡ κάσα,
καὶ λάκκο ἄς βρῆ τρανὸ.

Τόσο μεγάλῃ κάσα
τί θέλω καὶ ζητῶ ; —
Θὰ κλείσω τὸν καημὸ μου
σ' αὐτή, μ' ὅ,τι ἀγαπῶ !

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

— Στὸ «Σοσιαλισμὸ» πού ἀρχινήσανε νὰ ἐκδίδουν τὰ
«Σοσιαλιστικὰ κέντρα Ἀθηνῶν—Πειραιῶς», δημοσιεύεται
σ' ἐπιφυλλίδα μιὰ μελέτη τοῦ συνεργάτη μας κ. Κ. Χατζό-
πουλου μὲ τὸν τίτλο : «Τί θέλει καὶ τί εἶναι ὁ σοσιαλισμὸς»
πού πρέπει νὰν τὴ διαβάσουν ὅλοι, σοσιαλιστὲς καὶ μὴ, γιὰ
νὰ μωθουν ἐπιτέλους τί εἶναι αὐτὸ πού πιστεύουμε ἢ αὐτὸ
πού πολεμάμε. Ὁ «Σοσιαλισμὸς» βγαίνει δυὸ φορὲς τὸ
μῆνα καὶ πουλιέται μιὰ πεντάρα σ' ὄλα τὰ κωδίκια.

— Μαθαίνουμε πὸς τυπώνονται σὲ τόμο τὰ στενογραφη-
μένα πραχτικά τῆς δίκης τοῦ Δελημούζου. Τὸ βιβλίον θὰ γίνει
εἰκοσι καὶ ἄπανον τυπογραφικὰ φύλλα. Ἡ περιόρημη αὐτὴ δί-
κη τοῦ Ἀναπλιῶ, ὅπου ἡ Πιρόληψη, ἢ Στενοκεφαλιά καὶ ἡ
Σκιοφαντία λυσομανήσανε καὶ ζητήσανε νὰ κυλήσουνε στὸ
βουρκο τὴν Ἐπιστήμη καὶ τὴν Ἀλήθεια, ἄξιζε νὰ περάσε
στὴν ἱστορία αὐτοῦσια καὶ γιὰ τοῦτο μὲ χαρὰ μας μάθαμε
πὸς τυπώνονται τὰ στενογραφημένα τῆς πραχτικά.